

מדינת ישראל

המאשימה:

באמצעות ב"כ עו"ד רונית עמיאל מפרקליטות מחוז מרכז

ועו"ד ניסים מרום מפרקליטות מחוז תל אביב

- נ ג ד -

משה קצב

הנאשם:

באמצעות ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן, ציון אמיר ואבי לביא

כולם לצורך הליך זה מרח' הוברמן 10, תל אביב

טל: 03-6852220 ; פקס: 03-6869775

סיכומים מטעם ההגנה

ההגנה מתכבדת להגיש בזאת את סיכומיה

חלק ג' - מעשים דומים ועדות שיטה

תוכן עניינים

32	חוסר המהימנות והאמינות בעדותה של אודליה כרמון
32	מבוא
34	תמיהות העולות מעדותה של אודליה
37	התנהגותה של אודליה לאחר סיום עבודתה עם הנאשם
38	על אודליה ועדים אחרים
39	ערן גריפל – "השרץ"
40	אריאלה קוטלר – "המתוסכלת"
41	ורד פישביין
43	עליזה גורן
43	יפה מוטיל – "אישה לא בריאה בנפשה"
45	גל גבאי
47	בחינת הקשר בין אודליה לנאשם
47	השלבים בקשר
49	הצהרת האהבה
49	אירוע – ה"חוויה המכוננת"
52	אירוע – פרטי האירוע

52	צחוק של מבוכה
55	תוכן האירוע
56	משך האירוע
58	מלון ענבל
62	עדים אחרים על אודליה
62	משה גבאי
63	רני רהב
65	חזי צייג
65	יעקב מאור
66	שלי יחימוביץ
67	מעורבותה של אודליה בפרשה

חוסר המהימנות והאמינות בעדותה של אודליה כרמון

1. אודליה כרמון (להלן – "אודליה") עבדה עם השר קצב במשרד התחבורה בין השנים 1989-1992 כדוברת האישית שלו לעניינים פוליטיים או כתוארה הרשמי ראש ענף עיתונות ויחסי ציבור.

מבוא

2. עדותה של אודליה הובאה על ידי התביעה כדי לשמש עדות המלמדת על שיטת התנהגות מצידו של הנאשם על מנת שזו תשמש לסיוע לעדות אביטל בכל הנוגע ליסוד העובדתי. לטענת התביעה, אודליה עברה מסע חיזור ופיתוי תוך ניצול יחסי מרות מצידו של הנאשם ולאחר שלא נענתה לחיזוריו של הנאשם, בתגובה היא הוחרמה על ידו ועל ידי סביבתו. לתפיסת התביעה אותה מסכת התנהלות התרחשה גם בעניינה של אביטל.

3. בנוסף, הובאה עדותה של אודליה כסיוע לעדותן של הילה ולירז. במקרה זה מבקשת התביעה כי בית המשפט הנכבד יקיש מהיסוד הנפשי של הנאשם במעשיו כלפי אודליה, ליסוד הנפשי של הנאשם במעשיו כלפי הילה ולירז, בבחינת מעשים דומים. למעשה התביעה מבקשת, כי בית המשפט יקבע, כי לאור העובדה שמעדותה של אודליה עולה, כי ההצמדות שנצמד אליה הנאשם, לדבריה במעלית הינה בעל רקע מיני, כך גם ניתן ללמוד, כי החיבוקים שחיבק הנאשם את הילה ולירז הינם חיבוקים על רקע מיני. וכך באו לידי ביטוי הדברים בעמ' 420 בסיכומי התביעה:

"ולא אך במישור העובדתי משמשת עדותה של אודליה כתמיכה, אלא אף במישור היסוד הנפשי הנדרש לאירועים המפורטים בכתב האישום, בכל הנוגע לאירועי ה"חיבוקים" כלפי הילה ולירז" (אישומים שני ורביעי לכתב האישום). על רקע מכלול עדותה של אודליה-ממנה עולה בברור ובמובהק תכליתם המינית של מעשה הנאשם כלפיה-ניתן לגזור **(בבחינת "מעשים דומים") "כי הצמדות הנאשם לגופה בעת נסיעתם המשותפת במעלית הינה אכן לתכלית מינית ומכאן שהנאשם הפיק הנאה מינית מהיצמדות זו, הדומה במהותה להצמדת גופו אל גוף המתלוננת במהלך החיבוקים המתוארים מפיהן של הילה ולירז".** (הדגשה שלי-א.ל).

4. טענה זו של התביעה, שעל פניה נראית שובת לב, למעשה הינה דוגמא להתגלמות האבסורד, ואם נביט בטענה זו יותר מרגע קט, מייד נבחין בקוויה הקפקאיים. למעשה, באם תתקבל טענת התביעה בעניין זה, ניתן יהיה להרשיע את הנאשם בהטרדה, או ביצוע מעשה מגונה, בכל חיבוק וחיבוק שהוא חיבק כל אישה שעבדה במחיצתו במשך חייו, מאז הכיר את אודליה, (ואם נרחיק לכת – כל אישה שחיבק בחייו), שכן לגבי כל חיבוק וחיבוק כאמור, ניתן יהיה ללמוד על כוונתו המינית מכך, שנקיש מעדותה של אודליה.

5. לא זאת אף זאת, למעשה, אם תתקבל טענת התביעה (מבלי להיות אבסורדיים יתר על המידה) ניתן יהיה לומר, כי ניתן יהיה ללמוד על כוונה מינית מצידו של הנאשם, לא רק מכל חיבוק וחיבוק שחיבק הנאשם כל אישה שעבדה במחיצתו, אלא מכל מגע ומגע שהיה לנאשם עם כל אישה שעבדה במחיצתו, שהרי התביעה מבקשת ללמוד על קיומם של מעשים דומים מאירוע של

הצמדות, מקרית או לא מקרית במעלית לאירוע של חיבוק, שני אירועים שהינם שונים במהותם. לכן על מנת לגשר על הפער והשוני שבין האירועים, מבקשת התביעה ללמוד על קיומם של מעשים דומים רק מכך שהנאשם מפיק הנאה מעצם ההצמדות, דהיינו שהנאשם למעשה חיבק את לירז והילה במסווה של רצון להיצמד אליהם, כלומר החיבוק עצמו, הצמדת הלחי ועוד עניינים שנדונו במשפט הינם חסרי משמעות לצורך העניין.

6. האם ניתן ללמוד כוונה מינית משני אירועים אלו אפילו התקיימו ?

האם ניתן ללמוד סיוע מעבירה של מעשה מגונה אשר כביכול ביצע הנאשם כנגד אודליה למעשה אונס אשר, לטענת התביעה עברה אביטל ?

דומה כי התשובות על השאלות הרטוריות הנ"ל ברורות, ועוד טרם בחינת איכות עדותה של אודליה ותוכנה ניתן לומר, כי אין כאן מקום להסתמך עליה כמשענת הן ליסוד העובדתי לגבי אביטל והן ליסוד הנפשי לגבי הילה ולירז.

תמיהות העולות מעדותה של אודליה

7. כאשר סוקרים את עדותה של אודליה בבית המשפט אין כל ספק, כי באוויר נותרות ומרחפות שאלות רבות שעליהן לא ניתן מענה בעדותה.

8. כך למשל, לא ברור, מדוע אישה אסרטיבית ודעתנית כמו אודליה, שהינה מבוססת כלכלית ונחשבת מצליחה בתחומה, מבקשת לחזור למקום אשר ממנו היא יצאה בבושת פנים לאחר שלדבריה מודרה, ובמידה מסוימת הושפלה ?

ועוד לא מובן, מדוע אודליה אותה אישה אסרטיבית ומצליחה, אינה עוזבת את עבודתה לאלתר, לאחר שלדבריה היא נאלצת לעבור חוויה משפילה של הטרדה מינית, כשלדבריה הנאשם חושף את איבר מינו בפניה וזאת ימים ספורים לאחר ששבה לעבודתה מחופשת לידה אליה יצאה? מדוע היא "מאפשרת" להמשיך ולהטרידה, הרי לא מדובר באישה כנועה וחלשה או בכזו שהינה זקוקה באופן נואש למקום העבודה שבו עבדה?

ניתן היה לחשוב שהתשובה לשאלות אילו הינה שמדובר במקום עבודה יוקרתי ונחשק, מאתגר ואינטנסיבי, כך שהוא הולם את מאווייה ואת התפתחותה המקצועית. ואולם אם כך הם פני הדברים, מדוע אודליה אינה עוזבת את אותה עבודה כאשר היא חווה חרם נוסף בעקבות אירוע מלון אשר בו לא שיתפה פעולה, שהרי ברור, כי אם היא מוחרמת וממודרת בעבודתה, לא הייתה ולא נותרה לה כל סיבה אמיתית להישאר באותה עבודה.

9. תשובות מספקות לשאלות אלו לא ניתנו על ידי אודליה בחקירתה הנגדית וכל שנאמר על ידה בעניין זה נאמר בעמ' 1143 לפרוטוקול שם היא מסרה:

"...בעת ההיא, אם הייתי חוזרת מחופשת הלידה ועוזבת או הולכת היו הורסים את שמי הטוב. היו אומרים לא הכירו אותי בארץ, עם נתניהו עבדתי בחו"ל, ורק התחלתי להכיר את המערכת הפוליטית...".

10. תשובתה זו של אודליה, עומדת בניגוד גמור לתדמית שהציגה בבית המשפט ולפיה, היא אישה חזקה מצליחה ואסרטיבית, שהרי ככזו, מדוע שתישאר במקום עבודה שבו היא מושפלת, רק כדי שיכירו אותה במערכת הפוליטית? וזאת אחרי שהיא כבר עבדה עם נתניהו? וזאת למרות שמבחינה מקצועית היא נפגעת למעשה מאחר שבפועל היא ממודרת במקום העבודה שלה?

11. יתרה מכך, אודליה מודה בעדותה בבית המשפט בעמ' 1145 לפרוטוקול, כי היא העריכה וידעה, כי מפלגתו של הנאשם תנחל תבוסה בבחירות, כך שאם כך הם פני הדברים, מה טעם והגיון מצאה אודליה בכך שהיא המשיכה ונאחזה במקום עבודתה ובכך שהיא התאמצה כל כך להישאר במקום עבודתה עד למערכת הבחירות, כאשר כל אותה עת היא חווה השפלות חרמות ונידויים מצידו של מעבידה.

12. ויצוין, כי גם טענתה הנ"ל של אודליה לפיה היא נשארה באותה עבודה בגלל שרצתה להשאר בעבודתה בתקופת הבחירות שעמדו להתרחש מאוחר יותר הינה טענה שקרית.

אודליה מספרת בחקירתה הראשית בעמ' 1063 לפרוטוקול, כי היא חזרה מחופשת הלידה בחודש אוגוסט 1991. בחקירתה הנגדית בעמ' 1242 לפרוטוקול היא מציינת, כי האירוע במלון

ענבל אירע כחודש לאחר אירוע השליפה שכזכור, ארע לדבריה מיד עם חזרתה מחופשת הלידה. דהיינו, לכל הדעות ברי, כי האירוע במלון ענבל אירע בשנת 1991.

דא עקא, שהבחירות התקיימו בפועל בחודש יוני 1992, כשהחלטה להקדימם ניתנה חודשים ספורים קודם לכן במהלך שנת 1992. אם כן, ברור, כי טענתה של אודליה, כי החליטה להשאר בתפקידה על מנת להשתתף בבחירות שהתקיימו לאחר מכן היא שקרית, שכן בעת שהטרדה לדבריה על ידי הנאשם, כלל לא היה ידוע שהבחירות יוקדמו.

13. זאת ועוד, אודליה סיפרה בחקירתה הראשית בבית המשפט בעמ' 1053 לפרוטוקול, על כך שהוצע לה להצטרף לנסיעה של הנאשם לארה"ב במסגרת העבודה. והיא מוסיפה ומספרת, כי היא כעסה לאחר שבסופו של דבר היא לא צורפה לאותה נסיעה.

התיחסותה זו של אודליה לביטול צירופה לאותה נסיעה הינה תמוהה, מאחר ולא ברור, מדוע היא כעסה על כך שלא צורפה לאותה נסיעה, שהייתה מחייבת אותה להיות בקשר צמוד עם הנאשם, בו בשעה שלדבריה היא מוטרדת על ידי הנאשם.

14. לא זאת אף זאת, התנהלותה התמוהה של אודליה והפער בין איך שהדברים נראו וארעו לעומת איך שהיא מעידה על הדברים בבית המשפט, מקבלים ביטוי נוסף בראיון שניתן על ידה בשנת 2001 לעיתון "את" (ת/85), שם היא נשאלה על הנאשם בעקבות ניסיונה ועבודתה עם הנאשם בעבר. אודליה, בניגוד גמור ותהומי לדברים שהיא מסרה בבית המשפט, בחרה באותו ראיון לומר על הנאשם בהקשר של בחירתו לנשיאות את הדברים הבאים: **"קצב הוא הבנאדם הנכון במקום הנכון, מבחינת התפקיד שהוא ממלא"**.

15. ויצוין, כי הפער שתואר קודם לכן מקבל משנה תוקף לאור העובדה שאותו ראיון ניתן על ידי אודליה לאחר שהנאשם נבחר לנשיאות ולאחר שהנאשם, לתפיסתה כיום, כביכול עשה לה "תרגיל" כשנתן לה להבין שהיא תועסק על ידו במסגרת תפקידו החדש כנשיא ובסופו של דבר הוא דחה את העסקתה. כלומר, ברור, שבאותה נקודת זמן היה ברור לה שהיא לא תועסק על ידי הנאשם ויותר מזה היא הרגישה לתפיסתה, כי הנאשם "שיחק" איתה בכך שנתן לה להבין שהיא תועסק על ידו כשכלל לא הייתה לו כל כוונה להעסיקה. למרות זאת, ועל אף כל אמירותיה ומחשבותיה הקשות על הנאשם, בחרה אודליה לומר דברים שבחו של הנאשם,

כשזכור, לטענתה, הטריד אותה, השפיל אותה, מידר אותה ולבסוף ניצל את רצונה לעבוד במחיצתו וסירב להעסיקה.

ויצוין, כי לאחר שנשאלה בבית המשפט על הפער בין החוויות שחוותה במחיצתו של הנאשם לבין הדברים שאמרה בשבחו באותו ראיון, היא השיבה: **"יש פה קבלת החלטות אסטרטגית"** (עמ' 1157 לפרוטוקול ש' 8).

בעקבות תשובתה "האסטרטגית" הנ"ל בבית המשפט, לא ניתן להימנע מלהעלות את השאלה המטרידה, האם גם עדותה כנגד הנאשם במשטרה ובבית המשפט היא במסגרת קבלת החלטות אסטרטגית מצידה???

16. אין כל ספק, כי התנהגותה ומעשיה הנ"ל של אודליה לא מתיישבים עם התנהגותו של האדם הסביר, שהרי לאחר שהותקפה מינית לטענתה על ידי הנאשם, לאחר שהוחרמה על פי הוראתו במסגרת עבודתה ולאחר שחלומה לעבוד בבית הנשיא התפוגג ונמוג, כאשר ניתנת לה אפשרות למעשה "לחשוף" את שחוותה לדבריה ולפחות כשניתנה ההזדמנות להסתייג מהנאשם ומבחירתו לנשיאות, היא בוחרת לצאת מגדרה ולהחמיא לנאשם בצורה כה נלהבת.

17. לא זאת אף זאת, התנהלותה של אודליה ורצונה הבלתי נלאה לעבוד בבית הנשיא, במחיצת הנאשם, בתפקיד המחייב קשר רצוף ומתמיד עם הנאשם הינם יותר ממתמיהים אם מקבלים את תיאוריה ודבריה בעדותה בבית המשפט; ובמיוחד לאור הדברים הבוטים והקשים שנאמרו על ידה בעדותה בבית המשפט בעמ' 1181 ולפיהם היא חשבה שהנאשם הגיע לתפקידו משום שהוא נוכל ומוקף בחבורה של טינופות וסוטי מין.

האם לאור דברים משולחי רסן אילו, שברור כי הם חסרי כל יסוד, שקריים וניתן לומר אף נבזיים מצידה של אודליה, ניתן לתת אמון כלשהו בעדותה? האם לא ברור, כי כל מילה שנאמרת על ידה וכל פעולה שנעשית על ידה מונעים מ"אסטרטגיה" ומאמביציה אישית בלתי מרוסנת עד שלמעשה המציאות כפי שהיא משתקפת בתפיסתה הינה חלקית, מאחר שהיא מותנית "באסטרטגיה הנכונה" ומאחר שהיא אמורה לשרת את האמביציה האישית שלה עד כדי כך שקיים פער בין המציאות לבין איך שהמציאות נתפסת על ידה.

התנהגותה של אודליה לאחר סיום עבודתה עם הנאשם

18. כפי שנראה להלן, התנהגותה של אודליה לאחר סיום עבודתה עם הנאשם, אינה מתיישבת בעליל עם טענותיה על הטרדות והשפלות שחוותה מצידו של הנאשם, לכאורה היה מצופה שאודליה תנתק כל קשר עם הנאשם ולכל הפחות שתמנע מיצירת קשר עימו ואולם לא כך הם פני הדברים.

בשנת 1993 אודליה נרתמה לסייע לנאשם במירוץ לראשות הליכוד, וזאת למרות שהנאשם התמודד באותה עת כנגד בנימין התניהו ודוד לוי שהיו מקוריה של אודליה, למרות זאת היא בחרה לתמוך בנאשם (עמ' 4438 לפרוטוקול).

בשנת 1996 הגיעה אודליה למצודת זאב באופן מיוחד על מנת להביע תנחומים לנאשם על מות אביו, פעולה המצביעה על מחווה מיוחדת מצידה של אודליה כלפי הנאשם (עמ' 4439 לפרוטוקול).

כך למשל, בשנת 2004 התקיימה תוכנית "הדרך" במסגרת חגיגות יום העצמאות של אותה שנה, שהוקדשה לכבודו של הנאשם, בתפקידו כנשיא המדינה.

כך למשל, בשנת 2005 אודליה הגיעה ביחד עם בנימין נתניהו לפגישה עימו בבית הנשיא, ולעיני המצלמות היא חיבקה ונישקה אותו (עמ' 4438 לפרוטוקול).

במשך השנים במספר רב של פעמים התקשרה אודליה לנאשם וניסתה בדרכים שונות לשמור איתו על קשר, כך גם בתקופת עבודתו כשר התיירות ולאחר מכן בתפקידו כנשיא המדינה.

כך למשל בעדותה בבית המשפט היא מספרת, כי היא הודיעה לנאשם על כך שנכנסה להריון והיא ציינה, כי: **"אני חושבת שאמרתי לבעלי ולו באותו רגע ואז הוא השתולל עלי"** (ת/69 א עמ' 18).

כך עוד למשל, מספר פעמים הזמינה אודליה את הנאשם לביתה ואולם מלבד פעם אחת לאחר לידתה, הנאשם לא נענה להזמנותיה ולא הגיע לביתה.

על אודליה ועדים אחרים

19. בהקשר לעדותה של אודליה חשוב לציין, כי כל אימת שניתן להעמיד את עדותה של אודליה לבחינה או השוואה עם עדים אחרים המוזכרים בהודעותיה במשטרה ובעדויות בבית המשפט ו/או עדים שנחקרו במשטרה; או שהתביעה בוחרת שלא להעיד עדים אילו בבית על מנת שלא להעמיד את עדותה של אודליה במבחן ועל מנת שלא להציג את הסתירות והשקרים בעדותה של אודליה; או שעדים שאכן מובאים לעדות בבית המשפט מנפצים את עדותה של אודליה לרסיסים.

20. כך למשל, התביעה בחרה שלא להעיד עדים שאוזכרו על ידי אודליה בעדותה, חברים ובני משפחתה, שנחקרו במשטרה, והיו אמורים לאמת את גרסתה. ברשימת העדים שהתביעה בחרה שלא להעיד בבית המשפט ניתן למצוא, את הגב' ורד פישביין, הגב' גבריאלה לזר – סהר, הגב' אביטל שרף, הגב' מלכה כרמון, הגב' יונית דני, מר יצחק לזר, מר שלום ירושלמי והגב' יפה מוטיל. אין כל ספק, כי מדובר ברשימה לא קצרה ומכובדת של עדים, שמטעמים מובנים, התביעה בחרה שלא להעיד אותם כעדי תביעה בבית המשפט, דבר המעיד בעד עצמו על אמינות ומהימנות עדותה של אודליה.

21. ועוד יצויין, כי גם אנשים אחרים, שאודליה העידה, כי שמעה מהם פרטים "מפלילים" כנגד הנאשם, גם הם לא הובאו כעדי תביעה מטעם התביעה. רשימת אנשים אלו שלא הובאו לעדות על ידי התביעה, למרות "עדויות" של אודליה כוללת את מר יוני בן מנחם, הגב' עליזה גורן והגב' סימה זגורי. בהקשר לכך יודגש, כי בניגוד לטענת התביעה בסיכומיה, לפיהם, אודליה רק אמרה שהנאשם ניסה להתחיל עם עליזה גורן, הרי שבחקירתה במשטרה, אודליה העידה מפורשות, כי שתיהן הוטרדו מינית על ידי הנאשם (ת/69 בעמ' 19 ש' 353-345).

22. לעומת זאת, עדים אחרים שאוזכרו בעדותה של אודליה וכן העידו בבית המשפט, מלמדים אותנו, כי קיים פער גדול ובלתי ניתן לגישור בין עדותה של אודליה לבין המציאות, כך שאין לתת אמון בעדותה של אודליה.

ערן גריפל - "השרץ"

23. כך למשל עדותו של ערן גריפל (להלן – "ערן"). אודליה מכנה את ערן "שרץ" וכך גם היא מתארת, כי היא מתייחסת אליו; וכך היא מעידה על כך בעדותה בבית המשפט בעמ' 1335 לפרוטוקול שם נאמר על ידה לגבי איך שהיא תפסה את ערן כהאי ליסנא: "התחושה

הראשונה שלי היה שרץ". ואם יתמה הקורא מדוע רואה אודליה את ערן כשרץ ומדוע היא מכנה אותו כך, הרי שהתשובה שאודליה נותנת לכך היא, שהיה אירוע שבו ערן הוציא אותה מהרכב כאשר הם נסעו מירושלים לתל אביב וזאת למרות שהיה צעיר ממנה, היות וידע שהיא מוחרמת (עמ' 1336 לפרוטוקול), לכן היא מתייחסת אליו ומכנה אותו כך.

סיבה נוספת עליה מצביעה אודליה לכך שהיא מתעבת את ערן ובשל כך אינה אומרת את שמו אלא מכנה אותו בכינויי גנאי הינה בגין אירוע שבו לדבריה ערן דחף אותה פיזית בסיוור בשוק הכרמל וכך היא מספרת על אותו אירוע בעדותה בבית המשפט: **"ועמדתי להיכנס למכונית, ואני פשוט זוכרת סיטואציה שערן גריפל הדף אותי ונכנס לרכב"**. (עמ' 1336 לפרוטוקול).

24. הנה כי כן ניתן ללמוד מהתנהלותה כלפי ערן, מן האופן שהיא התייחסה ומתייחסת אליו, מן הצורה שהיא מכנה אותו ומן הסיבות לכך, על אופייה, וחשוב מכך על העוצמות הרגשיות והנקמנות הבוטה שהיא מפגינה כלפי אדם בגין אירועים כל כך פעוטים. מכאן ניתן להקיש וללמוד כיצד היא תנהג כלפי אדם שמידר אותה ולא נתן לה תפקיד בבית הנשיא, הלא הוא הנאשם ולאור זאת צריך לבחון את עדותה.

25. בשולי הדברים יצוין, כי בית המשפט יכול היה להתרשם מעדינותו של ערן אשר העיד, כי אין זה סגנונו: **"אני יכול להגיד שמעולם לא דחפתי, לא אישה ולא גבר, זה גם לא הסגנון שלי"**. ואף הוסיף בציניות: **"זו הסיבה שלא המשכתי בפוליטיקה, אין לי מרפקים"**. (בעמ' 6561 לפרוטוקול).

אריאלה קוטלר - "המתוסכלת"

26. כך למשל גם עדותה של אריאלה קוטלר (להלן – "קוטלר"). כאשר מוזכרת בעדותה של אודליה שמה של גב' אריאלה קוטלר אשתו של שר המשפטים לשעבר בקנדה ארווין קוטלר מתארת אותה אודליה במילים אילו: **"אישה מאוד מתוסכלת"**. (עמ' 1337 לפרוטוקול).

27. קוטלר מסרה בתצהיר שהוגש מטעמה למשטרה, כי בניגוד לדבריה של אודליה לפיה היא הוטרדה מינית על ידי הנאשם וכי הנאשם נגע וניסה לגעת בה, אודליה כששוחחה עם קוטלר

אמרה לה את ההיפך, כפי שעולה מסעיף 5 לתצהירה של קוטלר שם נאמר: **"את יודעת בעצם**

הוא (הנשיא קצב) אף פעם לא נגע בי...." ✓

28. בהודעתה במשטרה של אודליה מיום 15.10.2008 (77/ת) בעמ' 1 ובעמ' 2 ש' 11-27 כאשר היא מעומתת עם האמור בתצהירה של קוטלר, אודליה למעשה אינה מכחישה, כי הדברים נאמרו על ידה, ובמקום לתת הסבר לדברים שנאמרו על ידה לקוטלר, היא נמנעת מלעשות זאת ובוחרת להכפיש את קוטלר, כמובן ללא כל בסיס, תוך שהיא מכנה אותה בכינויים שונים כמו "עקרת בית מיואשת", "אישה אומללה" ופניני לשון נוספות מבית מדרשה של אודליה, וכלשונה:

**"אני לא יודעת מהיכן היא צצה. היא שייכת לסוג הנשים
המכונות "עקרות בית מיואשות" נשים שלבעליהן יש תפקיד
והן מסתובבות ומרכלות וזה העיסוק שלהן... היא אישה
אומללה אם היא מתעסקת עם דבר כזה."**

29. בהמשך, גם בעדותה בבית משפט אודליה אינה מסבירה את דבריה לקוטלר והיא ממשיכה לבחור בדרך ההכפשות, ההשמצות והפרכת הכינויים כלפי קוטלר, תוך שהיא בוחרת לכנות אותה **"מלכת פינכא"** (בעמ' 1339 לפרוטוקול).

30. אין כל ספק, כי התחמקותה של אודליה מלהתייחס לעדותה של קוטלר והעובדה שהיא בוחרת לכנות אותה בשלל כינויי גנאי וניסיונה להשפיל את קוטלר מלמדים, כי הדברים נאמרו, ויותר מכך, כי הדברים שמסרה לקוטלר ולפיהם הנאשם לא נגע בה הינם דברי אמת, והתנהגותה של אודליה היא התנהגות אופיינית לאדם שנתפס בקלקלתו, או יותר נכון במקרה דנן, בשקריו. ✓

ורד פישביין

31. וכך גם מעדותה של ורד פישביין (להלן – "פישביין") עולה, כי קיים פער גדול בין עדותה של אודליה לבין המציאות האמיתית.

32. גם בהקשר לפישביין, שוב אנו נתקלים במוחה הקודח של אודליה שלא מפסיק לייצר סיפורים אשר בינם לבין המציאות אין קשר. אודליה העידה בבית המשפט, כי קצב נדלק על פישביין

(עמ' 1358 לפרוטוקול); והיא הוסיפה והעידה, כי פישביין אמרה לה על כך מפורשות (עמ' 1360 לפרוטוקול וכן עמ' 21 בהודעתה במשטרה מיום 30.08.06 - ת/69).

33. בניגוד מוחלט לעדותה של אודליה, פישביין הכחישה בעדותה בבית המשפט, את סיפוריה הבדיוניים של אודליה לפיהן הנאשם התחיל איתה, והעידה בכנות מלאה, כפי שעולה מן הדברים כי "לא זכור לי דבר כזה...כי נראה לי שהייתי זוכרת דבר שכזה" (עמ' 7509 לפרוטוקול). העדה אף זכרה לומר כי התייחסה בחקירתה במשטרה לטענה, כי הנאשם התחיל איתה וגם שם היא הבהירה, שמדובר בסיפור דמיוני. מעבר לכך, פישביין השיבה מפורשות לשאלת בית המשפט, כי דבר כזה לא קרה.

34. אודליה לטענתה אף סיפרה לפישביין, כי קצב נוגע בה (עמ' 1361 לפרוטוקול וכן בהודעתה - ת/69) בעמ' 35 ש' 727). לעומת זאת גם בנקודה זו העידה פישביין בבית המשפט, כי היא זוכרת שאודליה סיפרה לה, כי קצב מתחיל איתה ואולם לא נאמר שום דבר על הטרדה מינית (עמ' 7517 לפרוטוקול).

ניתן לראות בביור, כי מעדותה של פישביין, שהייתה באותם זמנים חברה טובה של אודליה, עולה, כי לכל היותר ניתן לומר על הקשר של אודליה לנאשם באותה עת, כי מדובר על מצב שבו התקיים סוג של פלרטוט ואולם ברור, כי לא היה מדובר על קשר המכיל הטרדה מינית חד צדדית מצידו של הנאשם.

35. בנוסף, אודליה סיפרה בבית המשפט בעמ' 1372-1363 את "סיפור המפית". לדבריה של אודליה, הנאשם, שהיה באותה עת מבכירי תנועת הליכוד, רשם על מפית נייר את נתוני הבחירות של מפלגת העבודה ואת הנתונים העביר למפלגת העבודה. למעשה אודליה מנסה לטעון בדבריה אילו, כי הנאשם שהיה מבכירי הליכוד והתמודד באותה עת במסגרת תנועת הליכוד לכנסת, שימש כחפרפרת של מפלגת העבודה בתוך תנועת הליכוד.

אין ספק, כי סיפור המפית הינו סיפור הזוי על פניו ואין ספק, כי דברים אילו מעידים על מידת העדר הקשר בין העדות של אודליה לבין המציאות.

36. יחד עם זאת על שקריות סיפור המפית, ניתן ללמוד גם מעדותה של פישביין שהעידה במשטרה, כי מדובר באירוע חמור ואולם היא אינה זוכרת אירוע כזה, כשברור, כי אירוע שמתואר על ידה כחמור, היה זכור לה לו ארע.

37. כאשר מטיחים באודליה את הכחשתה של פישביין לסיפור המפית, אודליה ממשיכה בדרכה, ועל מנת להתחמק מן המהמורה שהונחה לפתחה, היא עושה את הדבר שהיא יודעת לעשות הכי טוב, שוב היא משקרת. אודליה, אינה מסבירה את הפער שבין עדותה לבין עדותה של פישביין בעניין סיפור המפית ותחת זאת היא ממציאה עוד סיפור שלפיו לא רק שהיא סיפרה לפישביין על האירוע אלא שהיו בניהן שיחות בעניין, שבהן, לדבריה של אודליה, פישביין אמרה לה שהיא לא מאמינה שהנאשם עשה זאת (עמ' 1371 לפרוטוקול).

38. דבריה אילו של אודליה על השיחות בעניין עם פישביין ועל תגובתה של פישביין, מחזקים את העובדה שהיא משקרת, שכן, לדבריה לא רק שהיא סיפרה על סיפור המפית לפישביין, אלא שהתקיימו בניהן שיחות בעניין, ובשיחות אילו פישביין הביעה חוסר אימון בסיפור של אודליה (כנראה שפישביין הכירה את מי שהייתה חברה שלה באותה עת), מכל האמור לעיל עולה, כי מדובר באירוע שפישביין הייתה אמורה לזכור אותו ואולם פישביין העידה שאינה זוכרת אירוע כזה.

לא זאת אף זאת, דבריה אילו סותרים את ניסיונה לטעון, כי מדובר באירוע מינורי וכי פישביין אינה זוכרת אירועים מינורים. ברור שלא מדובר באירוע מינורי לגישתה של פישביין מאחר והיא העידה במשטרה, כי אינה זוכרת אירוע כזה, למרות שבעיניה מדובר באירוע חמור.

עליזה גורן

39. כך עוד למשל עוד, עדותה של עליזה גורן (להלן – "גורן") אשר שימשה כיועצת התקשורת של השר דוד לוי בעת שאודליה שימשה כיועצת התקשורת של הנאשם.

לדבריה של אודליה, גורן סיפרה לה, כי כאשר הנאשם שימש כסגן שר הבינוי והשיכון הוא הטריד אותה מינית (עמ' 1371 לפרוטוקול). לעומת זאת, ובניגוד מוחלט לעדותה של אודליה, גורן מסרה בחקירתה במשטרה (נ/98) שלא הוטרה מינית על ידי הנאשם.

40. שוב אנו רואים כי בכל מקרה שבו ניתן לבחון באמצעות ראיה חיצונית את דבריה של אודליה הרי שמתברר, כי עדותה של אודליה שקרית, רווית הגזמות, אינטרפרטציות אישיות ומנותקת מהמציאות.

יפה מוטיל- "אישה לא בריאה בנפשה"

41. עד עתה בחנו את עדותה של אודליה ביחס לאירועים שונים שאינם נוגעים ללב ליבו של העניין בגינו התביעה החליטה להביאה לעדות בבית המשפט, ואולם גם מבחינת עדותה של אודליה ביחס לעדותה על הטרדה מינית שהיא חוות מצידו של הנאשם, ניתן למצוא, כי עדויות אחרות חיצוניות סותרות טענות אלו של אודליה.

42. כך למשל הגב' יפה מוטיל (להלן – "מוטיל") מסרה בתצהירה, כפי שהדבר עלה מחקירתה של אודליה בבית המשפט :

"אודליה נשבעה, שלא היה בינה לבין השר כל מגע פיזי וגם

לא היה כל ניסיון של השר לשכב עמה".

43. בעקבות עדותה זו של מוטיל, בחרה אודליה שלא להתמודד עם עדותה זו של מוטיל, ושוב נאמנה לדרכה, היא מנסה לסלול את דרכה על ידי השמצת מוטיל והפרכת כינויי גנאי כנגדה כפי שעולה מעמ' 1312 לפרוטוקול, ובהמשך היא מסבירה ביתר הרחבה את דעתה על מוטיל בעמ' 1317 כהאי לישנא :

"אני התחלתי לראות ביפה מוטיל כפי שהבהרתי אדם לא בריא

בנפשו קודם כל מעצם העובדה שיפה מוטיל נתנה תצהיר, זה

נראה לי בגידה, אומנם היא פנטזה רומנים עם רבים וטובים

היא קיימה רומנים".

נראה, כי בעניינה של מוטיל, בהיסח הדעת מתגלים בצורה הברורה ביותר והבהירה ביותר פניה האמיתיות של אודליה. במקרה זה נראה, כי אודליה מאבדת את עשתונותיה ואז מתגלה לנו אודליה האמיתית נטולת המסכות. הדבר בא לידי ביטוי בכך שאודליה אינה נרתעת מלומר מפורשות, כי לדעתה מוטיל אינה בריאה בנפשה מאחר והיא מסרה עדות במשטרה הסותרת את דבריה, וכן הדברים באים לידי ביטוי בניסיונה של אודליה להשמיץ בצורה זולה את מוטיל בכך שהיא טוענת כלפיה שהיו לה רומנים רבים, כשברור, כי ההערה לגבי הרומנים

של מוטיל, לא היו רלבנטיים לעדותה והם נועדו אך ורק להכפיש ולפגוע בשמה של מוטיל בצורה הנחותה ביותר.

באופן פרדוקסאלי אותה אודליה, אישה אסרטיבית, ליברלית, פמיניסטית, כשהמסכה מוסרת מעל פניה, היא מנסה להכפיש את מוטיל בכך שהיו לה רומנים רבים, בכך היא רוצה לומר (ככל שהדבר נכון), כי יש לראות לגנאי אישה שיש לה רומנים רבים.

לא זאת אף זאת, אודליה אינה מהססת לומר, כי מסירת התצהיר מצידה של מוטיל מהווה בגידה מבחינתה. מדברים אילו עולה, כי מוטיל דוברת אמת וחשיפת דבריה מהווה בגידה באודליה, שהרי לו היה מדובר בדברי שקר, לא היה מדובר בבגידה אלא בסתם שקר או קנוניה.

44. מעבר לדברים הללו, ניתן להתרשם מקריאת עדותה של אודליה, כי לכל אורך עדותה, ובעיקר עדותה הנגדית, היא מנסה בכל דרך להשמיץ ולפגוע בשמה הטוב של מוטיל, והכול בשל העובדה שמוטיל מסרה תצהיר שבו נחשפו שקריה של אודליה. ניתן ללמוד מכך שאודליה לא ניסתה להתמודד עם עדותה של מוטיל, ולא נתנה הסבר לעדותה, וכן מן העובדה שאודליה איבדה את עשתונותיה למשמע עדותה וכי בתגובה לכך היא בחרה להשמיץ את מוטיל באופן משתלח, כי דבריה של מוטיל הינם דברי אמת.

45. לא זאת אף זאת, נראה, כי איבוד עשתונותיה של אודליה אף גרם לכך שהאמת תבצבץ מבין דבריה, שכן, בלהט החקירה הנגדית, אודליה אישרה את הדברים שנאמרו על ידי מוטיל בתצהירה כפי שהדברים באו לידי ביטוי בעמ' 1326 לפרוטוקול:

"ש: אודליה נשבעה שלא היה בינה לבין השר כל מגע פיזי

זה נכון או לא נכון?

ת: בודאי, לא היה מגע פיזי.

ש: נכון, אז היא אומרת את האמת.

ת: אה כן, זה כן, כן."

הנה כי כן, ניתן לראות, כי בלהט החקירה, מבעד לזחיחות הדעת מצידה של אודליה מתגלה האמת, אותה היא ניסתה להסתיר לכל אורך החקירה. אמת העולה מדבריה לאורך השנים, לחברותיה, אנשים שנקרו בדרכה ובראיונות עיתונאיים, כפי שמלמד המקרה הבא של העיתונאית גל גבאי.

גל גבאי

46. ביום 8.9.2007 ראינה העיתונאית גל גבאי (להלן – גבאי") את אודליה (ת/82). בראיון זה נאמר על ידי אודליה כהאי לישנא:

"אני היוצאת דופן בפרשיה הזאתי מכיוון שבי הוא לא נגע"

47. כמובן שאמירה זו באותו ראיון עיתונאי, סותרת את דבריה של אודליה במשטרה ובבית המשפט, למעשה דבריה אילו לגבאי מלמדים, כי היא שיקרה במשטרה ובבית המשפט כשהעלתה טענות לפיהן הנאשם נגע.

48. בבית המשפט נשאלה אודליה על הדברים הללו שנאמרו על ידה באותו ראיון עיתונאי. חשוב לציין, כי אודליה אינה מכחישה שהדברים נאמרו על ידה ואולם היא מנסה במניפולציות לשוניות ובהסברים פתלתלים להסביר את אמירתה הברורה בראיון, ואין טוב מלהביא את הדברים מפי אומרם על מנת שניתן יהיה לעמוד על הניסיון הכושל שלה להסביר את שקריה במשטרה ובבית משפט:

"אני הבהרתי, שלא היה מגע של העור, לא היה מגע של הזה,

לא היה אונס לכאורה". (עמ' 1292 לפרוטוקול)

ובהמשך אודליה מוסיפה ומתפתלת בהסבריה לשקריה:

"כאשר הכוונה היא, שלא היה בינינו מגע מיני, ואם היה מגע

מיני נגיעה, אם הוא היה נוגע בי באברי המין שלי לא היה נשאר

לו עם האחרות". (עמ' 1298 לפרוטוקול)

וכך נאמר על ידה בחקירה הראשית בעמ' 1115 לפרוטוקול שם מתפתלת אודליה ועל מנת להסביר את שקריה תוך שהיא נותנת לנו שיעור בהתפתלות והתחמקות:

**"הכוונה שלי כשהתכוונתי ללא נגע זה שיעורו לא נגע בעורי.
זאת אומרת איברו לא נגע באיבר מיני. לא עברתי, מה שקרה
היה א הראשונה א השנייה א השלישית..."**

ובהמשך אותו העמוד:

**"הכוונה היא להבהיר שאיבר מינו לא נגע באיבר מיני, הכוונה
היא שאני לא א' מבית הנשיא שלכאורה האשימה אותו באונס
ואני לא א' ממשרד התיירות שלכאורה מאשימה אותו באונס
אלא אני א' ממשרד התחבורה שלא היה את המגע של איבר
מין באיבר מין".**

49. אין כל ספק, ששלל אמירותיה המתפתלות והמתחמקות בבית המשפט, להסברת הדברים הברורים שנאמרו על ידה באותו ראיון עיתונאי מלמדים, כי מדובר באדם שאין לו כל עכבות לשקר, אלא שבמקרה זה, כמו במקרים אחרים שהוצגו על ידו, אודליה מסתבכת בשקריה. אין כל ספק שאמירתה בעיתון משקפת את האמת, שכן הראיון לעיתון, בניגוד לעדותה במשטרה ובבית המשפט, ניתן ללא כל כוונה מאחוריו וללא שהיה לה אינטרס לומר דבר זה או אחר.

50. בנוסף לכך חשוב לציין, כי מקרה זה שוב מלמד אותנו, כי לא ניתן לתת אימון בדבריה של אודליה, כי לאודליה אין כל בעיה לתאר מערכת יחסיה עם הנאשם, בכל מקום ובכל זמן בצורה אחרת, בהתאם לצרכיה ובהתאם לאינטרס שלה באותה עת, הכל כפי שהדברים משתקפים מעדויותיה, עדויות חברותיה והראיון שנתנה לעיתון.

51. בנוסף חשוב לציין, כי מדבריה של אודליה עצמה עולה, כי היא היוצאת דופן בפרשה הזאת, כך שברור, כי הניסיון של התביעה ללמוד מעדותה של אודליה ששיטה או מעשים דומים ביחס לנאשם, היו ניסיון חסר בסיס, שהרי העדה עצמה שעליה מנסים לבסס שיעה ומעשים דומים מעידה על עצמה שההתנהגות של הנאשם אליה שונה מהתנהגותו אל המתלוננות.

לעובדה שהיא מעידה על עצמה שהיא יוצאת דופן ושונה מהמתלוננות בכך שהיא מדגישה שבה הנאשם לא נגע, מצטרפות גם עדויותיהן של קוטלר ומוטיל שגם מדבריהן עולה שאודליה אמרה להם שהנאשם בכלל לא נגע.

בחינת הקשר בין אודליה לנאשם

גם אם נחליט לפנינו משורת הדין לבדוק את גרסתה של אודליה, כפי שהיא ראתה בזמן אמת את הקשר עם הנאשם, נלמד כי היא לא ראתה, עפ"י תיאוריה ובהסתכלות דרך משקפיה כל הטרדה מינית או התקיימות עבירה של מעשה מגונה בהתייחסותו של הנאשם כלפיה, כמפורט להלן.

השלבים בקשר

52. אודליה עבדה במחיצתו של הנאשם עד ליציאתה לחופשת לידה בחודש אפריל 1991. את התקופה שלפני צאתה לחופשת הלידה תיארה אודליה כתקופה של "התאהבות חד צדדית" מצידו של הנאשם ובמקום אחר היא מתארת את התקופה כ"תאונת עבודה" בשל העובדה שלטענתה הנאשם התאהב בה.

על העובדה, שלגבי התקופה שלפני יציאתה לחופשת לידה אודליה ראתה ביחסיה עם הנאשם יחסי ידידות ניתן ללמוד גם מדבריה בת/א' 69/עמ' 29 ש' 633 ואילך:

"כבר חזרתי מחופשת הלידה, כבר התחלתי לעבוד כש..."

הבנתי ש.... הידידות הייתה מדומה"

מדבריה אילו של אודליה עולה, כי היא ראתה את יחסיה כיחסי ידידות, וזאת בניגוד לטענותיה שכאילו הוטרדה.

53. בתקופה זו, עפ"י עדותה של אודליה, היא מאפשרת לנאשם להניח את היד על כתפה וכן לגעת בחזה שלה מבלי שידו תגלוש ממש לחזה שלה וכך היא תארה את הדברים בעמ' 1204 לפרוטוקול:

"הרגשתי שהוא מחפש אינטימיות כשהוא ביקש להניח, זה היה כבר במסגרת זה שהתחלתי להרגיש איזה מועקה אבל לא מועקה רבה מדי הוא ביקש הוא בעדינות היה מניח את ידו, הוא מעולם, למרות שהוא ביקש לגעת בחזה, הוא לא גלש באופן שידו גלשה לי לחזה".

ובהמשך היא מעידה באותו עמוד:

"ש: לא תרגמת את זה כהטרדה מינית, אלא תרגמת את זה במסגרת ההתאהבות שלו ברך?

ת: כן".

54. למעשה, גם לגישתה ולשיטתה של אודליה, עד ליציאתה לחופשת לידה אודליה לא רואה שום אירוע: **"כמשהו מוחשי באופן מיני"** (עמ' 1202 לפרוטוקול). ובהמשך בעמ' 1217 **"נגדיר בהגדרה הסובייקטיבית שלי, לא היה שום דבר שהטריד אותי".**

55. גם לשיטתה של אודליה, ככל שיש אמת בדבריה, היא ראתה בהתנהלות של הנאשם כמקרה של התאהבות אותנטית וזאת גם ניתן ללמוד מדבריה, מהם עולה, כי היא הייתה מאוד עדינה בתגובותיה ובהתנהלותה כלפי הנאשם, ובמידה רבה היא לא הייתה החלטית וחד משמעית בנוגע ליחס שלה להתאהבות מצידו של הנאשם. דברים אילו באו לידי ביטוי ברור בהודעתה של אודליה במשטרה (ת/77א) בעמ' 16:

"אמרתי לו שאני אוהבת את בעלי, לא רציתי לפגוע בו

בכלל לכל אורך הדרך ככה לא, לא הייתי חד משמעית מה

שהייתי רוצה להגיד, הייתי מאוד עדינה בתגובה שלי".

(הדגשה שלי- א.ל.)

הצהרת אהבה

56. אודליה העידה בעמ' 1222 לפרוטוקול, כי לאחר חזרתה מחופשת הלידה הצהיר בפניה הנאשם על הקשיים העתידיים להיות להם בשל מצבם המשפחתי, אמירה אשר הנאשם מכחיש אותה מכל וכל, אבל בכל הנוגע לגרסתה של אודליה אמירה זו מאששת את העובדה שאודליה עצמה סברה והתנהלה, עפ"י עדותה, כמי שנמצאת בתוך סיטואציה רומנטית, סיטואציה שהיא טרם גיבשה כלפיה את דעתה.

אירוע השליפה - ה"חוויה המכוננת"

57. לטענתה של אודליה, כאשר היא חזרה לעבודה לאחר ארבעה חודשי חופשת לידה ארע אירוע שבו לטענתה הנאשם הוציא את איבר מינו בנוכחותה וביקש ממנה לגעת בו, לדבריה הדבר ארע בעת שהם שהו בלשכת השר בתל אביב (להלן – "האירוע").

58. גם אירוע זה אודליה רואה במסגרת סיטואציית החיזור וההתאהבות וזאת ניתן ללמוד מן האופן שבו היא מתארת האירוע ומן האופן שבו היא מתארת את תחושותיה ואת התייחסותה לאירוע, כפי שהדברים באים לידי ביטוי בעדותה בבית המשפט בעמ' 1138 לפרוטוקול:

"לא חשבתי שיש לו שריטה, חשבתי שתשוקתו ואהבתו אלי,

כפי שהוא הבהיר לי שהוא מאוהב בי, גרמו לו לסערה עזה".

ובהמשך בעמ' 1241 לפרוטוקול:

"בטווח של תובנות השנים הבנתי נכון לאותו רגע שהייתי

משוכנעת שהוא מאוהב בי היה אלי אפילו לא נעים בשבילו זה

היה ברגע האמת בטווח פרספקטיבה של שנים לאחור, אני כבר

אמרתי אודליה את לא ראית איפה את חיה אבל זה כבר שאלות

אחרות כן".

59. מדבריה המצוטטים לעיל ומעדותה בבית המשפט, עולה בבירור, כי אודליה לא ראתה באירוע, אירוע של הטרדה, או הטרדה מינית ונראה על פניו כי האירוע, כפי שתואר על ידה לא גרם לה לביטוי רגשי כלשהו, ובודאי שלא גרם לה לסערת רגשות או לתחושה אחרת כפי שהיה מצופה בנסיבות העניין, לו היא הייתה מתייחסת אל האירוע כאירוע של הטרדה מינית (ראו לעניין זה דבריה בעמ' 1237 לפרוטוקול). אודליה ראתה את האירוע במסגרת של מערכת יחסים או התאהבות חד צדדית וכך גם הייתה התייחסותה הרגשית לאירוע. בהמשך היא אף מאשרת במפורש, כי אירוע השליפה הוא חלק במערכת יחסים של התאהבות חד צדדית ולא של הטרדה מינית ואף לא אונס (עמ' 1249 לפרוטוקול).

60. אשר על כן חשוב להבהיר, כי מבחינה משפטית, גם אם האירוע אכן התקיים כדבריה של אודליה, ברור, כי אין באירוע המתואר על ידה, נסיבותיו והאופן שבו הוא נתפס על ידה משום עבירה פלילית כלשהי, אלא שמדובר במערכת יחסית חד צדדית או דו צדדית בין שני אנשים בוגרים.

כפי שצוין לעיל, גם לשיטתה של אודליה מבחינתה הנאשם פעל בתוך מסגרת של יחסי חיזור והתאהבות וניסיון לקיים מערכת יחסים אישית איתה, כשחשוב להדגיש, כי לא היה מדובר במערכת חד צדדית מובהקת, לשיטתה של אודליה שכן אף היא הודתה, כי היא נמנעה מלדחות את חיזוריו של הנאשם בצורה החלטית וכדבריה היא נמנעה מלתת לו תשובות חד משמעיות ונהגה בו בעדינות ובהתחשבות.

61. עוד יש לציין, כי ניתן ללמוד מדבריה של אודליה עצמה, כי מערכת היחסים בינה לבין הנאשם לא הייתה חד צדדית גם מן העובדה, שלדבריה היא והנאשם נהגו לקיים שיחות טלפון ארוכות בשעות לילה מאוחרות, פעמים אחדות בעת שהיא נמצאה עם בעלה במיטה.

כך גם ניתן ללמוד, כי גם לשיטתה של אודליה, עפ"י דבריה, לא היה מדובר על מערכת יחסית חד צדדית מן העובדה, שהיא אפשרה לנאשם להניח את ידו על כתפה ואף לגעת בחזה שלה. ברור כי על דפוס יחסים מעין אלה לא ניתן לומר שהם חד צדדים.

62. ועוד יש לציין, כי בכל מקרה, מתיאור האירועים על ידי אודליה עולה בבירור, כי לא התקיים רכיב אי ההסכמה מצידה להתנהגותו של הנאשם, להיפך אנו למדים מדבריה כי הייתה מצידה הסכמה למעשי הנאשם. פעמים ההסכמה הייתה מפורשת ופעמים היא נלמדה מהתנהגותה והתייחסותה למעשי הנאשם. כך שברור, כי לא ניתן לומר, גם לדבריה של אודליה, כי נעברה עבירה פלילית כלשהי על ידי הנאשם בהתנהגותו כלפיה.

63. משנעדר רכיב חוסר ההסכמה, לא התקיימה בענייננו כל עבירה ובודאי שלא עבירה מסוג מעשה מגונה או הטרדה מינית. ולעניין זה ויפים הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט זמיר בעש"מ 6713/96 מ"י נ' בן אשר פ"ד נב (1) 682:

"חוסר הסכמה. בדרך-כלל התנהגות אינה הטרדה מינית אם היא מוסכמת. טענה רגילה היא, מפי המואשם בהטרדה מינית, כי התנהגותו, אף שהיא עלולה להיראות הטרדה, התקבלה בהסכמה, אולי אפילו הוזמנה, על-ידי המתלונן. אם אמנם כך, אין זו הטרדה.

ובהמשך:

"מחמאה שיחה על נושא מיני, מגע גופני, ואפילו חיבוק או נשיקה, לא בהכרח יש להם אופי מיני. הכול תלוי בטיב היחסים שבין שני הצדדים ובנסיבות. בדרך כלל ברור מן הנסיבות אם יש, או אין, להתנהגות אופי מיני".

64. ממכלול האמור לעיל ברור, כי משלא התקיימה כל עבירה פלילית מצידו של הנאשם, כפי שהדבר עולה מדבריה של אודליה, לא ניתן לעשות שימוש בעדותה של אודליה כעדות להוכחת שיטה או מעשים דומים, שהרי לא ניתן ללמוד שיטה או מעשים דומים מאירוע שאינו פלילי לאירוע שהינו פלילי, ובודאי ככל שמנסים ללמוד שיטה ומעשים דומים מאירוע שאינו פלילי לאירוע שהינו פלילי על מנת ללמוד על ההלך הנפשי של הנאשם.

אירוע השליפה - פרטי האירוע

65. עתה בבואנו לבחון את גרסת אודליה ואת הפרטים המרכיבים את האירוע, נמצא כי מעבר לסתירות מהותיות בדבריה ניתן למצוא חוסר היגיון בסיטואציה המעלים ספק ממשי הנוגע להתקיימותו.

צחוק של מבוכה

66. ניתן לראות כיצד פרטים משמעותיים רבים משתנים בין הודעותיה של אודליה במשטרה ועדותה בבית המשפט המלמדים, כי האירוע הומצא במוחה הקודח של אודליה.

67. כך למשל, כאשר אודליה מתארת את האירוע בחקירתה במשטרה מיום 30.08.06 (ת/69א) בעמ' 27 המוטיב העיקרי המופיע בעדותה בהקשר לאירוע הינו מוטיב של צחוק הנשזר לכל אורך הודעותיה במשטרה, עד כדי כך שחוקר המשטרה מופתע מתגובתה לאירוע. חוקר המשטרה המופתע מתגובתה לאירוע מטיח זאת בפניה מפורשות כפי שעולה מעמ' 27 להודעתה הנ"ל שם הוא אומר לה: "הצחיק אותך? זה נשמע מוזר".

68. כמו כן, בחקירתה הנ"ל במשטרה, אודליה העריכה כי מדובר באירוע שארך 20 דקות ואילו בעדותה בבית המשפט, היא משנה את גרסתה.

69. בחקירתה הראשית בבית המשפט בעמ' 1066 לפרוטוקול ש' 3, אודליה מתארת את האירוע כך:

"אני חוזרת מחופשת לידה, ומאוד מצפים לשובי. בשלב מסוים, די בתחילה, וודאי שבחודש הראשון, הייתה איזושהי ישיבה וכו' ואז נכנסנו לחדרו, השר קצב ואני שהינו לבד בחדר. בשלב מסוים ישבתי עם ניירות, הוא קרא לי, אמר לי משהו, ראיתי שאיבר מינו שלוף ממכנסיו, זקוף, ליטף אותו. שאל אותי אם אני מוכנה לגעת, אם אני מוכנה ללטף, הייתי במבוכה איומה. הוא המשיך בבקשה, זה נמשך,

מה איכפת לך, רק רגע, אני זוכרת שהתחלתי לצחוק מרוב

מועקה ומבוכה. אמרתי לו אני מבקשת שתפסיק, אני לא אגע

בך. הוא כיבד את הבקשה והכניס את כבודו למקומו, ואחרי

כמה דקות יצאתי החוצה". (הדגשה שלי-א.ל.).

ניתן לראות כי בחקירה זו המוטיב שחזר על עצמו היא המבוכה, וזאת בניגוד גמור לחקירה במשטרה שם האלמנט המרכזי שחזר על עצמו מס' רב של פעמים היה הצחוק.

70. אודליה ניסתה ליישב את הסתירה בין הדברים באומרה בעדותה בבית המשפט בעמ' 1235 לפרוטוקול, כי מדובר ב"צחוק של מבוכה".

אולם גם בהודעתה מיום 30.08.06 (ת/69) בעמ' 23 ש' 580 ואילך ניתן לראות, כי המבוכה הייתה רק במענה לשאלת החוקר וגם זו הייתה מבוכה בסיום האירוע, לא בעיצומו.

71. בהקשר לכך, יש להזכיר את עדותה של נטלי רבין בבית המשפט (עמ' 1783 לפרוטוקול). בעדותה נטלי נשאלה על ידי הסנגוריה לגבי האירוע. תשובתה המפתיעה של נטלי כללה רכיב לשוני אשר לא הופיע קודם לכל אורך עדותה "צחוק של מבוכה". דבר זה מלמדנו, כי עדותה אשר ניתנה ביום 22.09.09, לאחר עדותה של אודליה מחזקת את ההנחה, כי התקיים שיתוף פעולה ותיאום בין השתיים של עדויותיהן, והדבר נלמד מהשימוש הזהה בביטוי "צחוק של מבוכה" כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול:

"האם היא סיפרה לך שהיא צחקה בעת האירוע?"

ותשובתה המפתיעה של נטלי:

"אני לא יודעת אם היא צחקה, אני לא זוכרת מה היא אמרה לי,

אני זוכרת שהיא באה וסיפרה לי את המקרה. אני לא יודעת אם

זה צחוק של מבוכה מה שאתה אומר, אני לא יודעת אם זה

פחד, אני לא יודעת מה היא הרגישה". (הדגשה שלי-א.ל.).

72. כב' השופטת שבח, שאף היא הבחינה, כי על ידי שתי העדות נעשה שימוש ברכיב לשוני יחודי זהה

המעלה חשש לתיאום גרסאות העירה לגבי נטלי רבין כדלהלן:

כב' הש' שבח: "אבל את עוד לא אישרת לנו, אם את יודעת אם

היא צחקה או לא צחקה.

נטלי: אני לא זוכרת, אמרתי אני לא יודעת.

כב' הש' שבח: אז אם אנחנו לא יודעים אם היא צחקה או לא

צחקה, למה אנחנו מגיעים לזה שזה צחוק של מבוכה".

אן ספק, כי הדברים מדברים בעד עצמם, ומהם עולה, כי קיים יותר מחשש סביר, כי שתי העדות שוחחו בניהן, החליפו דעות ורשמים וכי עדותן הושפעה מאותן שיחות שהן למעשה מבחינה משפטית תיאום גרסאות ושיבוש מהלכי בית משפט, פעולות אשר בעליל פוגמות באמינותן של העדויות ובאפשרות להשתמש בעדויות אילו לצורך חיזוק, כפי שהתביעה מבקשת לעשות.

73. הדברים אף עולים מפורשות מעדותה של נטלי רבין בבית המשפט בעמ' 1787 לפרוטוקול, שם היא

העידה, כי היא שוחחה עם אודליה לאחר עדותה של אודליה בבית המשפט והיא אף מאשרת,

כי היא העבירה לאודליה הודעת SMS לפני עדותה בבית המשפט.

בהקשר לכך עוד יצוין, כי במהלך עדותה בבית המשפט, נטלי רבין הייתה מבוהלת

מהאפשרות שיבדקו שיחותיה באמצעות הוצאת פלטי השיחות שלה על מנת לבדוק, באם היו

התקשורויות בינה לבין אודליה וכמה התקשורויות כאילו היו. דבר זה לכשעצמו מעיד, כי

התקיימו שיחות טלפוניות בינה לבין אודליה ומן הסתם בשיחות אילו תואמו העדויות בין

העדות.

ויצוין, כי התביעה בחרה שלא לבדוק עניין זה על מנת להפריכו, בבחינת יודע איכר נפש

בהמתו.

74. מכלול האמור לעיל מלמד, כי אין כל ספק, שהתקיים קשר בין אודליה לנטלי בסמוך למסירת

עדויותיהן בבית המשפט, ואין כל ספק שהקשר הזה כלל שיחות שבהן תואמה העדות בין

השתיים, במתכוון או שלא במתכוון. אין כל ספק, כי תיאום גרסאות זה הינו בבחינת שיבוש

מהלכי משפט, אבל יותר מכך וחשוב מכך הוא מחייב את בית המשפט שלא לתת כל אימון בגרסאותיהן של אודליה ונטלי ובכל מקרה הוא מחייב את בית המשפט הנכבד לבחון בזהירות יתירה את עדויותיהן בהתחשב בתיאום, ובמוטיבציות שהביאו שתי עדות אילו לתאם את גרסתן.

75. בשולי פרק זה שעסק בשימוש שנעשה בביטוי "צחוק של מבוכה" יש לציין, כי ביטוי זה עלה גם בעדותו של ירון ארמוזה. ארמוזה הסביר את הצחוקים של אביטל תוך שימוש בביטוי "צחוק של מבוכה". עולה השאלה, מה המשמעות של העובדה, כי בעדויות שונות מנפיע ביטוי לשוני ייחודי?

תוכן האירוע

76. באשר לתוכן האירוע עצמו, אודליה מתארת בבית המשפט, כי ראתה את הנאשם כאשר איברו שולף ואולם היא לא ראתה את הוצאתו. אולם בהודעתה במשטרה אודליה מתארת, כי ראתה כיצד הנאשם שולף את איבר מינו:

רון מאיר: "הוא אומר לך כי הוא משתגע ממש ו...?"

אודליה: ופתח את המכנסיים ו...

רון מאיר: ומה עשה?

אודליה: זה איך בעלי צוחק הוא אומר לי הוציא את השרביט הנשיאותית

רון מאיר: היום זה נשיאותית אבל אז זה, מה זה היה?

אודליה: זה היה...

רון מאיר: הוא הוציא את איבר מינו?

אודליה: את איבר מינו

רוּן מאיר: בצורה גלויה כאילו או ש..?

אודליה: גלויה כן..

רוּן מאיר: אוקיי והוא הוציא את איבר מינו ו..?

אודליה: והתחנן שאני אגע"

(ת/69א עמ' 27-26)

77. גם בהודעה עצמה במשטרה (ת/69) בעמ' 4 ש' 105 מדגישה אודליה, בדרך אשר לא ניתנת לפרשנות אחרת, כי ראתה את הנאשם פותח את מכנסיו ומוציא את איבר מינו הכול בנוכחותה.

משך האירוע

78. בהודעתה במשטרה (ת/69א בעמ' 27) אודליה מציינת, כי האירוע ארך כעשרים דקות והיא אף מדגישה, כי האירוע לקח המון. וכך נאמרו על ידה הדברים במשטרה:

אודליה: "לא זה מצחיק נורא זה היה מצחיק בטירוף גם
ההורמונים וחוסר השינה והעייפות והכל ואת חוזרת
לעבודה, הוא, אבל זו אפיזודה שארכה המון זמן זאת אומרת
הוא לא ויתר, לא ויתר.

רוּן מאיר: מה זה המון זמן העניין עם האיבר מין?

אודליה: כן, כן לדעתי 20 דקות." (ההדגשות שלי א.ל.)

(ת/69א בעמ' 27).

79. אין ספק שאודליה מתכוונת לכך שהאירוע עצמו ארך 20 דקות, שכן היא מדגישה בדבריה שהנאשם לא ויתר והיא חוזרת על מילים אילו פעמיים על מנת להסביר את התארכות

האירוע. והדבר נלמד גם מהמשך הודעתה במשטרה, שם היא מדגישה שוב שמדובר באירוע שארך זמן רב או כפי שהיא אמרה את הדברים לחוקר:

**"זאת אומרת זה לא היה שלב, סירבתי ו... זה היה המון זמן
כאילו בכלל לא פרופציונאלי לזה שאומרים לך לא, לא ויתר,
הוא לא ויתר ואני לא הסכמתי, והוא המשיך תיגעי תיגעי רק
לרגע תיגעי בבקשה תיגעי זה פשוט, באיזה שהוא שלב זה
פשוט מצחיק".** (ההדגשות שלי א.ל.)

(ת/69א בעמ' 27)

מתאורה זה עולה, כי מדובר באירוע שבו נוהל דיאלוג בין הצדדים, כך שבהחלט מדובר באירוע ארוך.

80. לעומת זאת בעדותה בבית המשפט הן במסגרת עדותה הראשית (עמ' 1068 לפרוטוקול) והן במסגרת חקירתה הנגדית (עמ' 1431 לפרוטוקול) שינתה אודליה את גרסתה (אולי בשל השפעת הרענון שנעשה לה), תוך הבנה שגרסתה הראשונית במשטרה אינה הגיונית, וכי לא ייתכן שאירוע כזה יתרחש במשך 20 דקות. אשר על כן, שוב היא מתפתלת ומתפלפלת על מנת להסביר את דבריה במשטרה. בבית המשפט מסבירה אודליה, כי מדובר על עשרים דקות מרגע כניסתה לחדר עד יציאתה ממנו כשכעת לדבריה האירוע עצמו התרחש במשך כשלוש דקות או קצת יותר.

81. הסתירות הרבות והמשמעותיות בעדותה של אודליה אינן ניתנות ל"חלקה" ולהסתכלות מקלה ואין לומר עליהן, כי עסקינן בפכין קטנים אשר ניתן להבין את הסתירה בעניינם.

82. שוב אנו למדים, כי מדובר בעדה שמתאימה את עדותה לצרכיה ולנסיבות שבהן היא נמצאת. מדובר בעדה שמתעתעת במשטרה ובבית המשפט, הכול בהתאם לצרכיה ובהתאם למטרות לה ולאסטרטגיה שלה. כך שברור, כי מדובר בעדה שלא ניתן לבסס דבר וחצי דבר על דבריה.

83. פעם אחר פעם, אודליה משנה את גרסתה, פעם אחר פעם היא מפרשת בפתלתלות את דבריה במשטרה, פעם אחר פעם, מתחוור לנו, כי אודליה בנתה סיפור אשר אין לו אחיזה במציאות ולכן במספר כה רב של פרטים מהותיים אנו עדים לסתירות מהותיות בדבריה.

84. אשר על כן, אין כל ספק, כי האירוע, כפי שתואר על ידה, באופן הפתאומי שתואר על ידה, במקום שתואר על ידה ובנסיבות העניין שתואר על ידה (לאחר שובה מחופשת לידה) אינם עולים בקנה אחד עם הגיון כלשהו וברור, כי האירוע התקיים אך ורק בדמיונה של אודליה.

מלון ענבל

85. בהודעתה במשטרה (ת/69) בעמ' 30 אודליה מספרת, כי לאחר אירוע ועידת הנשיא במלון "ענבל" בירושלים, נכנסו הנאשם וצוותו לחדר ואז לדבריה: **"כולנו נכנסו, כל הצוות ו"הג'מעה", תמיד היה "ג'מעה" ובשלב מסוים יצאו כולם וקצב היה עם גופיה"**. אודליה ממשיכה ומתארת, כי היא התיישבה על הספה בחדר ואז: **"הוא הפיל אותי לתוך המיטה ודחף ידיים בכוח לחזה ולמפשעה"**.

86. בהודעתה במשטרה (ת/69) בעמ' 5 אודליה לא זוכרת מי מאנשי צוותו של הנאשם היה באותו יום במלון, אך היא מציינת כי צוותו של הנאשם כולל תמיד את חזי צייג וערן גריפל. יחד עם זאת אודליה מזהירה את החוקרים מלחקור אנשים אילו, מן הסתם על מנת שגרסתה השקרית לא תמצא כשקרית והיא מתרצת המלצתה זו לחוקרים בכך: **"אתם צריכים להימנע מאנשים שעד היום פרנסתם תלויה בו"**. (עמ' 6 ת/69).

87. למרות המלצתה זו של אודליה לחוקרים, ברור, כי מן הראוי היה שאנשים אילו יחקרו גם יחקרו, שכן ברור, כי בכוחם של עדים אילו לאשש או להפריך את עדותה של אודליה. כמו כן ברור, כי אי חקירתם של עדים אילו הינה בבחינת מחדל חקירתי שפגע בזכויותיו של הנאשם, שכן הדבר מנע מהנאשם להפריך את גרסתה השקרית כבר בשלב מוקדם של החקירה.

ויוודגש, כי בסופם של דברים, המשטרה לא גבתה עדות מאף אחד מצוותו של הנאשם באותה תקופה או "מהג'מעה" של השר, כפי שאודליה כינתה אותם.

88. יתירה מכך יש לציין, כי בכל הנוגע לפרשת מלון ענבל, המשטרה לא אספה כל ראייה נוספת מעבר לעדותה של אודליה אשר יכולה לתמוך בעדותה של אודליה. כך למשל המשטרה לא ניסתה לבדוק, אם קיים רישום כלשהו של שהייתו של הנאשם במלון באותה תקופה ועוד כהנה ראיות אוביקטיביות שהתביעה יכלה לאסוף.

89. למרות שאנשים אילו לא נחקרו במשטרה, כפי שהטדר הטוב של הדברים מחייב, עדם אילו הובאו מטעם ההגנה לעדות בבית המשפט וכך למשל נאמר על ידי חזי צייג בעמ' 6857 לפרוטוקול לגבי סיפור המפגש במלון ענבל:

"לא, ואני אומר את זה בנחרצות מאחר ואני לא עבדתי איתו רק במשרד התחבורה ואני עבדתי איתו הרבה שנים. לא היה ולא נברא שתהיה ישיבה בבית מלון בחדר, ישיבת עבודה עם השר. אין כזה דבר...אין עבודת צוות ואין ישיבות בבית מלון, אין כזה דבר".

די בתשובתו הנחרצת הנ"ל של חזי צייג, כדי למוטט כליל את עדותה של אודליה בעניין הישיבה והאירועים שלאחריה, שאירעו כביכול במלון ענבל ואולם חזי צייג המשיך ונשאל האם קצב נוהג ללכת עם גופיה, ותשובתו גם בנקודה זו הייתה חד משמעית וברורה באופן שממוטט כליל את עדותה של אודליה:

"שאם היה כזה דבר הייתי במאה אחוז זוכר כזה דבר. לא היה ולא נברא".

90. מעבר לדבריו הנחרצים והברורים של חזי צייג, ניתן ללמוד, כי אודליה משקרת במצח נחושה בכל עניין הסיפור של מלון ענבל (כמו שהיא עושה במקרים אחרים שהראנו) מכך שתיאור אירוע זה הינו מנוגד לחלוטין לדבריה של אודליה בראיון שנתנה לגל גבאי (ת/82), שם נאמר על ידה מפורשות, כי בניגוד למתלוננות האחרות, בה הנאשם מעולם לא נגע. למיותר לציין, כי סיפור מלון ענבל גם עומד בניגוד גמור לדבריה של אודליה לאריאלה קוטלר גם לה אמרה אודליה, כי הנאשם לא נגע בה.

91. כפי שצוין כבר קודם, אודליה התפתלה מספר פעמים בתשובותיה בחקירה הנגדית על מנת ליישב את הסתירה בין שנאמר על ידה בבית המשפט ובהודעותיה במשטרה לבין דבריה בראיון לגל גבאי בעמ' 1417 לפרוטוקול:

"כשאני אומרת בי הוא לא נגע, אני לא זוכרת את מגע עורו

של מר קצב על עורי".

אין כל ספק, כי הסבריה לא רק שאינם משכנעים אלא שהם במידה מסוימת מגוחכים.

92. ואין אנו נלאים מלומר, כי כל בר דעת הקורא את הודעותיה של אודליה במשטרה ועדותה בבית המשפט, מבין כי לא ניתן לגשר על הפער בינם לבין דבריה בראיון שניתן על ידה ובשיחותיה עם אנשים שונים בהתפתלויות גרידא.

93. יתרה מכך גם חוקר המשטרה לכל אורך הודעתה הנ"ל בעמ' 6-7 במשטרה מתנסח כפי שהוא מבין מאודליה שזה בפועל נ.ג.ע. כדוגמת השיג ושיח שלהלן:

"אבי דוידוביץ: את דיברת שמה על הכניס את היד מתחת לשמלה

אודליה: כן

אבי דוידוביץ: ונגיעה בחזה

אודליה: כן

אבי דוידוביץ: הנגיעה הייתה מעל החזיה או מתחת לחזייה?

אודליה: ורד זוכרת, אני רק זוכרת שזה היה כאילו כל הידיים שלו היו מרוחות עליי

רון מאיר: יד אחת או שתי ידיים? יד אחת?

אודליה: שתי ידיים.

ובעמ' 7 לני"ל:

"רון מאיר: שהוא נגע במפשעתי

אבי דוידוביץ: מקודם מפשעה הכוונה

רון מאיר: הייתה שהוא נגע לה, הוא נגע בידו

אודליה: מבעד לתחתונים ולגרביונים

רון מאיר: אה גם מבעד לתחתונים?

אודליה: לא

אבי דוידוביץ: לא, מעל"

אין כל ספק, כי הדברים מדברים בעד עצמם וכל פרשנות אחרת לפועל נ.ג.ע. הינו לוליינות מילולית אשר אינה עולה בקנה אחד עם כללי השפה העברית ו/או משמעות הדברים בדיבור יום יומי מקובל.

94. בהקשר לאירוע מלון ענבל עוד יצוין, כי אודליה לא סיפרה על אירוע זה לאף אחת מחברותיה, כך שלמעשה אין כל תמיכה חיצונית לעדותה של אודליה בעניין מלון ענבל. דברים אילו מקבלים משנה תוקף לאור העובדה שאודליה העידה על עצמה שהיא רכלנית, היא אוהבת לרכל ועושה זאת כל הזמן, כך שברור, כי ככל שאירוע כזה התרחש (במציאות ולא רק בדמיונה של אודליה) בודאי הוא היה תופס מקום חשוב במסגרת שיחות הרכיל שלה עם חברותיה, שהרי ברור לכל בר בי רב, כי אירוע כזה לו התרחש, היה בכוחו לשמש מצע פורה למימוש הנאתה של אודליה לרכל.

95. ניתן להתרשם מהמניפולטיביות של אודליה גם מהעדות שמסרה בסיפור הפנטזיות הליליות של הנאשם בזמן קיום יחסי מין. בבית המשפט (עמ' 1049 לפרוטוקול) סיפרה אודליה על אירוע דומה לזה שסיפרה אביטל (גם אצל אביטל האירוע קורם דמיון וגידים מראיון לחקירה ומחקירה לראיון). ברם, אודליה לא הזכירה סיפור זה גם לא במילה אחת בעדותה במשטרה. כאשר נשאלת אודליה בחקירה הנגדית (עמ' 1272 לפרוטוקול) מדוע כבשה את עדותה בעניין זה, היא עונה מבלי להניד עפעף, כי לא רצתה לפגוע בגבי קצב (עמ' 1274 לפרוטוקול), ואולם

בניגוד גמור לדבריה אילו, מקריאת הפרוטוקול, עולה כי נאמר על ידה זמן קצר קודם לכן, כי "הצהרתי על זה לעיתונות, לא הצהרתי את זה למשטרה" (עמ' 1273 לפרוטוקול).

עדים אחרים על אודליה

96. עדים שונים שהעידו בבית המשפט נשאלו על היכרותם עם אודליה. גם במקרים אילו, כאשר נבחנת עדותם של אותם עדים למול עדויותיה של אודליה מתגלה לנו, כי עדויותיה של אודליה, אינן רק רוויות סתירות פנימיות אלא שמתגלה כי עדויותיה רצופות סתירות למול עדותם של אותם עדים, דבר המעיד על חוסר האמינות והמהימנות של עדותה של אודליה.

משה גבאי

97. משה גבאי (להלן – "משה") שימש כנהגו האישי של הנאשם מתחילת שנות ה-90, ומתוקף כך הכיר את אודליה מאז שזו שימשה כדוברת של קצב במשרד התחבורה לעניינים פוליטיים.

98. בעדותו בבית המשפט (עמ' 6586 לפרוטוקול) מספר משה על פגישה שהייתה לו עם אודליה בבית קפה בת"א, עת שימש קצב כנשיא המדינה. בפגישה זו הפצירה בו אודליה שישכנע את קצב לקחת אותה לעבוד בבית הנשיא. ✓

דברים אלו עומדים בסתירה גמורה לדבריה של אודליה אשר תיארה, כי הצעת העבודה הייתה מבית הנשיא.

רני רהב

99. אודליה מתארת בעדותה בבית המשפט בעמ' 1524 לפרוטוקול, כי פוטר מעבודתה באל על כמנהלת לקוחות VIP בשל חשד החברה, כי הדליפה למר בנימין נתניהו, כי הוא זכאי לשדרוג למחלקה ראשונה בשל היותו ראש ממשלה לשעבר. ✓

100. רני רהב המשמש כדובר חברת אל על, הכיר את אודליה מעבודתו המשותפת עמה, העיד בבית המשפט, כי אודליה פוטרה על רקע נסיבות שונות לגמרי ממה שהיא תארה בעדותה, ומעדותו עולה, כי: "היא פוטרה מחברת אל על רק בשביל דבר אחד. יחסי עבודה לא מדהימים בלשון המעטה". (עמ' 6777 לפרוטוקול).

שוב אנו עדים לסתירה בעדותה של אודליה כאשר היא נבדקת לאור עדותם של עדים אובייקטיביים אחרים.

101. זאת ועוד, מעדותו של רני רהב בבית המשפט עולה, כי שמע מאודליה לגבי יחסיה עם הנאשם:

"ש: מה שמעת מאודליה לגבי ההיכרות שלה עם מר קצב ואם מעת?

ת: א' בהחלט שמעתי... היא ביחסים מאוד טובים, ביחסים מאוד טובים עם הנשיא".

ובהמשך עדותו בעמ' 6777, מוסיף רני רהב את הדברים הבאים:

"אבל היא בהחלט אמרה במאין, אתה יודע, סוג של כאילו אנחנו חברים ממש טובים... אבל בקשר שאנחנו ביחסים מאוד מאוד טובים".

ובהמשך אותו עמוד:

"יום אחד הנשיא הגיע, הגיע ארצה... ואז היא אמרה, נשיא המדינה מגיע, גם אני הולכת לקבל אותו".

102. ברור, מעדותו של רני רהב, כי אודליה, בניגוד לעדויותיה השונות, הציגה עצמה כחברה טובה של הנאשם; ביחסים מאוד טובים עם הנאשם, והיא אף מציינת שהיא מתכוונת ללכת לקבל את פניו של הנאשם עם שובו מחו"ל.

אותו אדם שלאחר מכן הוצג על ידה כמטרידן חסר גבולות (אבל שגם לפי דבריה מעולם לא נגע בה), שהיא משתדלת להציגו בחקירתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, כאדם עלוב, מוצג על ידה בפני רני רהב כחבר מאוד טוב שלה, כאדם שהיא הולכת לחלות את פניו עם שובו מחו"ל. על אודליה ניתן לומר טוב לי אויב מחבר שכמותה.

ממכלול האמור לעיל, ברור, כי לא ניתן להתחמק מלשאול מתי אודליה שיקרה ? בפני רני רהב או בפני המשטרה ובית המשפט ? בפני גל גבאי או בפני חוקרי המשטרה ? ובמקרה שלה ניתן לומר, כי היא שיקרה גם כאן וגם כאן, גם כאן וגם כאן, שכן ברור, שכשם שהיא לא הייתה חברה טובה של הנאשם, היא גם לא הוטרדה על ידה. אודליה כשנוח לה מציגה את הנאשם כחבר טוב שלה וכשנוח היא מציגה אותו כמטרידן.

103. פן נוסף באישיותה של אודליה, המקבל אישור מעדותו של רני רהב, כפי שכבר עלה מעדויות אחרות, מלמדנו, כי כאשר אודליה לא מקבלת את מבוקשה מהבוסים שלה במקום עבודתה אזי היא עושה כל מאמץ לפגוע בהם, בין בהטחת שקרים ובין בדרכים אחרות, וכך העיד רני רהב בבית המשפט בעמ' 6778 לפרוטוקול:

"ביום שהיא פוטר, היא הייתה מאוד נסערת והיא

אמרה את המשפט הבא, אני אדאג לכך שיפטרו את

יושב ראש החברה ויפטרו את מנכ"ל החברה, ואני

אעשה סדר בחברה הזאת".

104. מעדותו של רני רהב עלה, כי שוב פעם אודליה האמיתית מתגלה לנו ואופייה הנקמני ואישיותה הקפריזית פורצים מבעד למסיכה שעל פניה. אודליה, מתחייבת לא רק לגרום לפיטורי מנכ"ל החבר ויו"ר החברה שהעסיקה אותה אלא שהיא מתחייבת לעשות סדר בחברה, שיכרון הכוח העולה מדבריה מלמד, כי הכל כשר בעיניה להרוות את צימאון הנקמה הממלא את הוויתה.

105. מהתנהגותה במקרה זה ניתן להקיש לעניינינו, וללמוד עד להיכן יכולה אודליה להגיע לצורך סיפוק ייצר הנקם שלה.

חזי צייג

106. חזי צייג (להלן – "חזי") העיד בבית המשפט, כי הוא ואודליה מכירים מעבודתם במשרד התחבורה כשהוא שימש כיועץ כלכלי במשרד והיא שימשה כדוברת של קצב (עמ' 6844 לפרוטוקול).
107. חזי העיד, כי אודליה מאוד אהבה לעבוד עם קצב ותמיד "נדחפה" לפגישות שלו אף שלא הייתה מוזמנת אליהן. כמו כן, הוא מזכיר שאודליה ביקשה ממנו שיצרף אותה לצוות של הנשיא בתפקיד העוסק ביחסים בינלאומיים (עמ' 6845 לפרוטוקול).
- בהמשך הוא העיד, כי בפעם אחרת, אודליה ביקשה ממנו להצטרף לנסיעה לחו"ל עם קצב, וזאת בשל קשריו עם התאחדות התעשיינים שהצטרפו לנסיעה.
108. במהלך חקירתו הנגדית, כשנשאל חזי על ידי כבוד השופטת שבח מה לא היה בסדר אצל אודליה, הוא ענה שהיא תמיד "דחפה" ורצתה להיות נוכחת בפגישות וישיבות עם קצב למרות שלא הוזמנה אליהם, ואף כשאלו נערכו בביתו הפרטי (עמ' 6915 לפרוטוקול).
109. עוד העיד חזי, כי לטעמו אודליה לא הייתה דוברת מוצלחת מבחינה מקצועית.

יעקב מאור

110. יעקב מאור (להלן – "מאור") מספר בעמ' 7030 לפרוטוקול, כי הוא מכיר את אודליה במסגרת עבודתם המשותפת עם מר ביבי נתניהו.
111. מאור, מסר בעדותו, כי לאחר ששמע על כך שאודליה התלוננה על הנאשם, הוא החליט לעשות מעשה וכתב מכתב לנאשם ביום 25/9/06 ובו הוא הביע את כעסו והפתעתו על כך שאודליה התלוננה כנגדו, וזאת מכיוון שידע מהקשר שלו עם אודליה על כך שהיחס שלה כלפי הנאשם הוא יחס חיובי מאוד, יחס שתואר על ידו כיחס של "חיבה וסימפטיה".
112. זאת ועוד, מאור מזכיר בעדותו בבית המשפט אירוע של חברת אל-על שם נפגש עם אודליה, ושב אודליה התעניינה מאוד לגבי הדוברת של הנאשם, שבאותה עת שימש כנשיא המדינה.

מאור מציין, שהיה ברור לו שאודליה הייתה מאוד מעוניינת לתפוס את מקומה (עמ' 7032 לפרוטוקול).

113. בהמשך בחקירתו הנגדית חזר מאור והעיד, כי הוא זוכר את השיחה בה אודליה התעניינה מאוד במעמדה של אלישבע דוברת בית הנשיא. הוא הוסיף והעיד, כי אודליה אף התעניינה לגבי שכרה, תנאי עבודתה, גודל החדר שלה ומכך הוא למד כי היא חושקת מאוד בתפקיד זה (עמ' 7056 לפרוטוקול).

114. מאור עוד ציין בחקירתו הראשית בבית המשפט, כי להערכתו אודליה ביקשה ממנו שיפתח בעבורה את הדלתות כדי להיכנס לבית הנשיא. מעדותו עולה, כי הוא יצא מאותה שיחה בתחושה שאודליה מעריכה ואוהבת את הנאשם, לא אהבת גבר לאישה אלא כאחת שמאוד רוצה להיות בקרבתו ולעבוד לצידו בבית הנשיא (עמ' 7033 לפרוטוקול).

שלי יחימוביץ - הכי שקלה

115. בעדותה של אודליה בבית המשפט (עמ' 1466 לפרוטוקול) היא מכחישה, כי סיפרה לשלי יחימוביץ על אירועים שונים שאירעו לפני כחמש עשרה שנים, עדותה זו עומדת בניגוד גמור לאמור בהודעתה של ח"כ שלי יחימוביץ (נ/8) בעמ' 4 ש' 98, שם היא העידה, כי אודליה סיפרה לה דברים שונים שאירעו לפני חמש עשרה שנים, והיא מוסיפה ומתארת בפירוט אירוע שסופר לה על ידי אודליה, שבו הותזו מים על חולצתה של אודליה. אודליה מכחישה גם שהיא סיפרה סיפור זה לגבי יחימוביץ.

116. אין צורך לומר, כי הבדלי הגרסאות בין החברות הטובות, אודליה וח"כ יחימוביץ מלמדים, כי גם במקרה זה אודליה משקרת, שהרי ברור, כי ח"כ יחימוביץ לא הייתה ממציאה את הסיפורים ממוחה הקודח. כמובן שקיימת אפשרות נוספת שלפיה אודליה בדתה את האירועים שסיפרה לח"כ יחימוביץ ומשום כך היא לא זוכרת אותן.

כך או כך, שוב אנו למדים, כי מדובר בעדה המשקרת ללא הרף בכל דבר ולכל אדם; שוב אנו למדים, כי מדובר בעדה שבודה אירועים ממוחה הקודח אירועים שהיא אינה מהססת

להתפאר עליהם בפני חברותיה או מתוך הצורך לספק את אהבתה לרכילות. אין כל ספק, כי בעדה כזו לא ניתן לתת כל אימון.

מעורבותה של אודליה בפרשה

117. מעורבותה של אודליה בפרשה מלמדת יותר מכל על האינטרס האישי שהיה לה בפרשה כולה נראה, כי ידה של אודליה בוחשת בקלחת מכל הכיוונים האפשריים. על תיאום העדויות בינה לבין המתדיישנת נטלי רבין נרחיב בהמשך. מעדותה של אורה סולומון (שהוגשה לבית המשפט) אנו למדים על שיחות של אודליה עם שפרה הורן, שנקשרת למתיישנת אחרת נאוה זון. ועוד יש לציין, את שתי שיחות הטלפון שעשתה אודליה למתלוננת אביטל ברוכי ושהתגלו בדרך מקרה ברענון של אביטל בפרקליטות (עמוד 2, 1.1.2009). אודליה בבית המשפט (עמ' 1116 לפרוטוקול) סיפרה רק על שיחה אחת לאביטל ומודה, כי השיגה מאותה עיתונאית עלומה גם את הטלפון של אורלי רביבו. אולם בכך לא נעצרת התערבותה של אודליה על אף שהוזהרה ע"י השוטרים לא לדבר על הפרשה עם איש. אודליה מדברת בטלפון ואף נפגשת פיזית גם עם ח"כ שלי יחימוביץ' (עמ' 1467-1468 לפרוטוקול).

118. אודליה גם יודעת לשלוח את החוקרים ליוני בן מנחם (תמליל 2, עמוד 13) בטענה, כי שמע מאביטל ש"קצב הטריד אותה מינית בצורה בלתי רגילה". יוני בן מנחם לא הובא כעד תביעה והדברים מדברים בעד עצמם. אודליה לא מסתפקת בכך ושולחת את החוקרים גם לורד פישביין, לעליזה גורן ולסימה זגורי בטענה שקצב הטריד גם אותן. אף אחת מהן לא הובאה כעדת תביעה. בניגוד לטענת התביעה בסיכומים כאילו אודליה רק אמרה שקצב התחיל עם עליזה גורן כפי שצויין, הרי אודליה טענה במשטרה בפירוש כי שתיהן הוטרדו מינית ע"י הנאשם (תמליל 2, גיליון 19).

119. זאת ועוד, אין לשכוח גם את ראיונותיה האסורים של אודליה לתקשורת ובכללם ראיון לעדת תביעה אחרת, אילנה דיין וראיון לשלום ירושלמי, שפתאום נזכר, כי אודליה סיפרה לו שהוטרדה כבר בשנת 1991. גם שלום ירושלמי היה ברשימת עדי התביעה וגם הוא לא הובא לבסוף לעדות בבית המשפט, כך שהדברים מדברים בעד עצמם.